

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια και προπληρωτέα, εν Αθήναις, δραχμαί 40. — Έν ταις έπαρχιαίς δραχμαί 44. — Έν τῷ έξωτερικῷ φράγκον χρυσῶ 15. — Δι καταχωρήσεις κατ' αποκοπήν. — Γραφίον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Έκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διχειριστή

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20 Δεκεμβρίου 1887, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 5

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ

Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων καθημερινῶν συναδέλφων του, καὶ ἰδίως ἐκείνων οἵτινες ἤγειραν τὴν σημαίαν τῶν ἐκ διαφόρων πολυτίμων καὶ χρησίμων ἀντικειμένων λαχείων, ὁ **Ἡρακλεῖς**, μὴ ἀντέγων καὶ αὐτὸς εἰς τὸν πειρασμὸν, ἀποφορτίζει ἐπὶ τέλος νὰ διοργανώσῃ ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος **μέγα λαχεῖον** χάριν τῶν ἀνγκνωστῶν καὶ συνδρομητῶν αὐτοῦ, ὅπερ ἐκκυβευθήσεται ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ. Ἐπιθυμῶν δὲ ὅπως τὸ λαχεῖον αὐτοῦ τοῦτο καταστῆ πρᾶγματι ἄξιον λόγου, ἰδιάζουσταν ὅλως κατέβαλε μέριμναν καὶ προσοχὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν μάλιστα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τοῦ λαχείου, ὡς ἐλπίζει ν' ἀνγκνωρίσῃσι πάντες ἐκ τῆς ἀπλῆς αὐτῶν ἀνγκγραφῆς ἐνταῦθα.

1) Ὁ ἀριθμὸς 565325 κερδίζει μίαν ριζλήν βετσινόλαδον.

2) Ὁ ἀριθμὸς 755837 κερδίζει τέσσαρα γραμμικτῶματα τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ.

3) Ὁ ἀριθμὸς 605722 κερδίζει μίαν φωτογραφίαν τοῦ κ. Μίκου Λάμπρου.

4) Ὁ ἀριθμὸς 1,320,640 κερδίζει εἰκοσιπέντε τρίχας ἐκ τοῦ μύστακος τοῦ κ. Σεμιτέλου.

5) Ὁ ἀριθμὸς 96040 κερδίζει μίαν ἐλαιογραφίαν πκριστῶσαν τὸν κ. Δ. Καλαποθάκην.

6) Ὁ ἀριθμὸς 650 κερδίζει ἓνα ἀρόλιθον.

7) Ὁ ἀριθμὸς $\frac{4}{10000}$ κερδίζει ἡμισυ ἄρθρον τῆς *Ἡρώδας*.

8) Ὁ ἀριθμὸς $\frac{3}{75}$ κερδίζει μίαν εἰδήσιν τῆς *Ἔρας*.

9) Ὁ δεκαδικὸς ἀριθμὸς 0,350 κερδίζει μίαν ἀποιώρησιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

10) Ὁ ἀριθμὸς 932333 καὶ $\frac{1}{2}$ κερδίζει ἓν κουρκέτον μιτοφαγωμένον.

11) Ὁ ἀριθμὸς 21000 $\frac{1}{13}$ κερδίζει ἓν φίλημα τῆς τρελλοκατερίνας.

12) Ὁ δεκαδικὸς ἀριθμὸς 03566 κερδίζει ἑπτὰ ἀγέλαδας, δύο ἀλεξικέραυνα, μίαν μερίδα πλατάγια, τρία ἀτμόπλοια, ἡμίσειαν παρτοφλίαν καὶ 635 γιδοπρόβατα.

Καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν τῆς διευθύνσεως τοῦ **Ἡρακλεῖς**.

Ἡρακλεῖς.

Ἡ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ

Ἐμὲ μὲ λένε Καρμανιόλα!

Ὅλο θηρία κυνηγῶ,

Κὶ ἀπ' ὄλα τὰ θηρία, κὶ ἀπ' ὄλα

Τὸ πιὸ κατέρατο εἰμ' ἐγώ.

Τὸν ἴσκιό ἐπλόνω τοῦ θανάτου,

Κ' ἢ ὄψι μου φεγγοβολᾷ

Καὶ τὰ κεφάλια δέχνω κίτου,

Αὐτὰ ποῦ δὲν εἶν' ἔξω νὰ στέκονται 'ψηλά!

Ὅσο τῆς Γῆς ταις ἐμοιοφάδες

Χαλᾷ τὸ χέρι τοῦ φονιά,

Κὶ ὅσο ἀτιμάζουνε φονιάδες

Τῆς Πλάσεως τὴν παρθενιά

Κ' εἶνε τάρνιὰ τῶν λύκων σκλάβοι,

Τόσο κ' ἢ δίψα μου θ' ἀνάβῃ

Νὰ πιῶ τὸ αἷμα καθενὸς,

Κὶ ὅπου κακοῦργος ἔστραψε, θὰ πέφτω κεραυνός!

Καὶ μόνον ὅταν ἀπ' τὴν πλίσσι

Λείψῃ κὶ ὁ Κάνν παντοτεινὰ

Κὶ ὅταν τὸν κόσμον ἐγκαλιᾷσῃ

Ἡ καλοσύνη ἀληθινὰ

Τότε τ' ἀχόστωγο μακαῖοι

Λευκὸ θὰ γίνῃ περιστέρι,

Κὶ ἀπ' τῶν αἱμάτων ταις σταλαῖς,

Κὶ ἀπ' τῆ φοικτῆ πορφύρα μου θὰ βροῦν τριανταφυλλαῖς!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ ἔργον τῶν νομοθετῶν ἡμῶν. — Οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐκολώτερον ἢ σήμερον τῶν νομοθετῶν ἡμῶν τὸ σοφὸν ἔργον. Διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατηργήθη πᾶσα συζήτησις, καὶ ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου ἐντελῶς οἱ κρατοῦντες εἰς χεῖρας αὐτῶν τὰ πάντα, διὰ τοῦ παντοκράτορος ἀρχηγοῦ των. Οὕτω δὲ, ὡς χιονοστιβάδες ἀλλεπάλληλοι καταφερόμεναι, ἀπὸ τῶν ἀλπειῶν κορυφῶν τῆς τρικουπικῆς παντοδυναμίας, κατεκυλυνθήθησαν καὶ κατεπλάκωσαν τὴν νομοθεσίαν ἡμῶν νέοι νόμοι, χωρὶς ἐν μαῦρον ὄχι ν' ἀκουσθῆ κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' εἰς τοῦτο τίς πταίει περισσότερον; Πταίει ὁ Τρικουπῆς; Πταίει ὁ Δηλιγιάννης; Πταίουν οἱ περὶ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τῶν δύο τούτων; Οἰοσθήποτε καὶ ἂν πταίῃ, πάντοτε τὰ πταίσματα θάξεσπᾶσουν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ λαοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος πληρόνων διὰ τῶν μεγάλων του τὰς ἀμαρτίας.

Αὐτὸς πληρόνει τοὺς νομοθέτας του, διὰ νὰ τοῦ καθίξουν ὅ,τι νόμους φαντασθῶν, ὅμοιοι πρὸς τὸν μαυητὴν, εἰς ὃν ὁ δάσκαλος ἐπιτάσσει νὰ ἐκλέξῃ μόνος του τὴν ῥάβδον, διὰ τῆς ὁποίας θὰ τὸν δείρῃ. Τίς τοῦ πταίει, ἂν δὲν προσέχη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν νομοθετῶν αὐτοῦ; Οἱ νομοθέται του αὐτοὶ, οἱ πλειονοψηφούντες νῦν, κατώρθωσαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι εἶναι τόσῳ πλούσιος ὁ πτωχὸς αὐτὸς λαὸς, ὥστε δύναται νὰ σηκώσῃ καὶ ἄλλα μεγαλειότερα βάρη, ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν των.

Τώρα ἐτελείωτε. Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης. Ὑπῆρχε καὶ λόγος μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας ἀντιπροσωπευόμενον, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐπέθεσε φίμωτρον ἢ ἀποχώρησις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἣτις εἰς μά-

την προεπάθησε νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀντίδρασιν αὐτῆς ἐξω τοῦ βουλευτηρίου Περαστικὰ εἰς ὄλους!

Εὐρύρηκα! εὐρύρηκα! — Ὁ δῆμος ἔχει τὸν δῆμαρχόν του, τὸν πατέρα του, τὸν ἄνθρωπον τῆς καρδιάς του. Ὁ κ. Φιλήμων ὠκίσθη πρόχθεσ καὶ γθῆς παρῆστη ἐνώπιον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου γελαστός, γελαστός, ἐνῶ ζαχαροῦν ἐμειδία πρὸς αὐτὸν ὁ κ. Δ. Ζαχαρίας, ὁ γέρω-Νέστωρ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Ὁ νέος δῆμαρχος, διὰ προσφωνήσεως πρὸς τοὺς δημοτικούς συμβούλους, οὐς ἀπεκάλεσε «*τέως προσφιλεῖς συναδέλφους*», διότι ἴσως τώρα αἰσθάνεται μεταξὺ αὐτῶν πολλοὺς τοὺς ἀντιπάλους, ἐξέφρασε πεποίθησιν ἐπὶ τὴν πρόθυμον καὶ εὐλικρινῆ σύμπραξιν αὐτῶν. «Ὁφείλω», εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, «ὀφείλω νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὑμετέραν ἀρωγὴν ἐν πάσῃ πίστει, διότι ἀτυχῶς τὰ πράγματα τοῦ ἡμετέρου δήμου δὲν εἶναι ἀνηθρά, ἰδίως δὲ ἠμβλύθη ἡ κυρία αὐτῶν κλεῖς, τὰ οἰκονομικά.» Τελευτῶν δὲ ἐξέφρασε, δι' ὀλίγων ἀλλ' ἐντόνων φράσεων μίαν τῶν οὐσιωδεστέρων καὶ δημοκρατικωτέρων τοῦ προγράμματος αὐτοῦ ἀρχῶν εἰπὼν: «Ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ δείξωμεν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ζῶμεν καὶ νὰ κυβερνώμεν τὰ καθ' ἡμᾶς, ὡς ἐνήλικοι ἤδη καὶ πλήρεις, ὑπὸ μηδεμίαν τελοῦντες κηδεμονίαν. Ὅπως ὁμως καὶ νόμῳ ἀποκτήσωμεν τὴν χειραφεσίαν αὐτὴν, δεόν νὰ δείξωμεν, ὅτι κατεκτήσαμεν αὐτὴν πράγματι.»

Τὴν τελευταίαν ταύτην δήλωσιν ἀναγνοὺς ὁ **Ἄμα-πυγᾶς** ἐν τῇ **Ἐξαθλιμεριονῇ**, ὀλίγον ἔλειψεν ἐκ τῆς γαργᾶς του τῆς δημοκρατικῆς, νὰ προβῆ εἰς ἀρχιμήδειον πραξικόπημα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς τριόδους τῆς πόλεως ἀνακράζων τὸ κλασικόν:

— Εὐρύρηκα! εὐρύρηκα!

Ἄλλὰ τοῦ ἀνέστειλε τὴν φλογερὰν ὁρμὴν τῆς δημοκρατικῆς αὐτοῦ χαρᾶς ἐκεῖνη ἢ, ὡς ψυχρολουσία, ψυχρὰ

— ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ» —

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.

I

Ἐπάνω εἰς τὸ καλαθάκι του προσέκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκοιμήθη τὸ ξανθὸ παιδάκι ποῦ πωλεῖ λουλούδια. Νύκτᾳ εἶνε καὶ κοιμάται, ἀπὸ τὴν ἄερα φυλαττόμενον, ἐκεῖ ἔστᾳ σκαλοπάτια πύλης οἴκου μεγαλοπρεποῦς. Καὶ ἐκοιμήθη περιμένον, — εἶνε δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, — νὰ συναχθῶν ἐκεῖ καὶ τ' ἄλλα τὰ πικιδᾶ, ποῦ εἶνε διεσκορπισμένα εἰς τὴν πόλιν καὶ προσφέρουν τ' ἄνθη των, καὶ ὄλα μαζὺ νὰ ἐπιστρέψουν ἔστᾳ Πατήσια εἰς τὰ περιβόλια των. Ἦτο σὰν λυπημένον, ἐπειδὴ εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, τὰ καφέ—σαντάν, εἰς καφενεῖα, ἐξω τοῦ θεάτρου, πανταχοῦ ἐζήτησε νὰ ἐκποιήσῃ ὄλα τ' ἄνθη του, ὅπου πρὸ πάντων ἐβλεπεν εὐθύμους, ζωηροὺς συμπότας μὲ κυρίως παρ' αὐτοῖς ὁποῦ ἐκάγγαζον, καὶ ὁμως τὸ καυμένο δὲν τὰ πούλησε! Καὶ τὰ ἡγάπα τόσον τ' ἄνθη του, δὲν ἐνοοῦσε τίνα τρόπον ἦτο δυνατόν νὰ γίνεταί χαρὰ καὶ ἀγάπη καὶ χορὸς χωρὶς αὐτά. Εἶδεν εἰς ἕνα ὄμιλον, ἐντὸς ζυθοπωλείου εἰς νὰ ἐγερεθῆ καὶ νὰ πληρώσῃ διὰ τὰς κυρίας καὶ τοὺς φίλους του δραχμάς ἐξήντα εἰς ποτὰ καὶ

φαγητὰ, καὶ ὅταν τοὺς ἐπλησίασε καὶ αὐτὸ προσφῆρον διὰ τρεῖς δεκάρας τὰς ἀθῶας ἀνοδοῦσας του, ἔτσι μὲ μὲ τὸ χέρι τὰς ἀπέκρουσαν καὶ: «*πήγαινε ἀπ' ἐδῶ*», τοῦ εἶπαν, ἐνῶ ἔτοιμα ἀμάξια, ποῦ θὰ πληρωθῶν καὶ αὐτὰ μ' εἰκοσιπεντάρικα, τοὺς ἐπερίμεναν, τοὺς πῆραν καὶ ἔφυγαν μὲ γέλωτας. Οὕτω πέρασαν μεσάνυκτα καὶ ἐκουράσθη ἡ ψυχὴ του καὶ ἐπῆρε μελαγχολικὸν τὸν δρόμον διὰ τὰ Πατήσια, μ' ὅσα ἄνθη τοῦ ἀπέμειναν ἔς τὸ καλαθάκι, καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖ ἔς τὸ μάρμαρο προσμένον τοὺς συντρόφους, καὶ ἐκοιμήθη τὸ πτωχό. Ὁ νοῦς του, πρὶν νὰ κοιμηθῆ, ἐφέρετο εἰς τῶν πλουσίων τὰς μεγάλας ἀπολαύσεις, ὅσας ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὸ ἀθῶον μάτι του, ὁπόταν εἰσχωρῆ παντοῦ, ἢ στέκεται ἀπ' ἐξω προσπαθοῦν νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὰ ἄνθη του εἰς χέρι ποῦ θὰ τὰ πληρώσῃ ὅσα εὐαρεστηθῆ. Κ' ἐσυλλογεῖτο ἤδη μὲ κλειστὰ μάτια του, ὡς τί εὐδαίμονες ποῦ εἶν' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἀπὸ διασκεδάσεις τρέγουσιν εἰς διασκεδάσιν, ἔχουν ἀθῶας κυρίας ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἐνδεδυμένοι εὐμορφα καὶ ἀπαλά, ὄλα γελοῦν, πηγαίνουν εἰς τὰ φῶτα, εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς δεῖπνα πολυποίκιλα, ἢ ἄμαξ καὶ τοὺς φέρει καὶ κοιμῶνται μαλακά, ζεστά. . . Κ' ἐμάζεψε τὰ ποδαράκια του ἐκεῖ καὶ ἐμάζεψε τοὺς ὄμους, τὰ γεράκια του, διότι ἦτο κρῦο, καὶ ἔγινε κουβάρη, ἴσκα μὲ τὸ καλαθάκι του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκουμβοῦσε τὸ κεφάλι του, ὡσὰν νὰ ἦσαν δύο καλαθάκια ἀγκαλιαστά, λούλουδα γεμισμένα. . . Καὶ τὸ πῆρ' ὁ

περίοδος τοῦ δημαρχικοῦ λόγου, καθ' ἣν τὰ πράγματα τοῦ ἡμετέρου δήμου δὲν εἶναι ἀνθηρὰ, ἰδίως δὲ ἡμβλύθη ἢ κυρία αὐτῶν κλείς τὰ οικονομικά.» Καὶ ἔπεσε εἰς σκέψεις ὁ **Ἡρακλεῖας**.—Τὰ πράγματα τοῦ δήμου δὲν εἶναι ἀνθηρὰ!—εἶπε καθ' ἑαυτὸν,—ὅα δυνηθῆ ἄρὰ γε νὰ τὰ καταστήσῃ τοιαῦτα, ὡς διὰ μαγείας, ὁ Φιλήμων μας, ἔχων ἐνώπιόν του τὰς ἀρπυίας ἀπαιτήσεις τῆς ὑποστηριξάσης αὐτὸν πολυκεφάλου ἀντιπολιτεύσεως, τὰς μεγάρας ἀντιπράξεις τῆς Μεδούσης συμπολιτεύσεως καὶ ὅα κατορθώσῃ νὰ ἀξύνῃ τὴν ἀμβλείαν τῶν οικονομικῶν κλειδῶν, ἀφοῦ, ὡς ἀπεδείχθη ἐν ταῖς διαδηλώσεσι τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, οἱ σιδηρουργοὶ μας ἦσαν Νεγρισταί; Ἐπειτα εἰς τί ὅα τοῦ ἐχρησίμευεν ἡ καλὴ κλείς, ἀφοῦ τ' ἀντικλείδιμα ἔχουν φθείρει τόσον τὰ κλειθρα τοῦ δημοτικοῦ ταμείου, ἀπὸ ἐτῶν προσουτσειῶν, ὥστε ἐν αὐτῷ ἠδύναντο νὰ δίδωσιν ἐλευθέρως τοὺς χοροὺς των ποντικοὶ οὐδένα γάτον φοβούμενοι.

Ὅα δυνηθῆ ὁ ὅσῳ τίμιος καὶ ῥέκτης τόσῳ καὶ ἀπένταρος Φιλήμων νὰ κατορθώσῃ, διὰ τὸν δήμον, ὅ,τι ὅα κατῶρθονεν ἕνας Συγγρός, παρασημοφορηθεὶς ἐν Γαλλίᾳ, μικρὸν πρὸ τῆς ὑποθέσεως Καφφαρέλ καὶ Λιμουζέν, ὅ,τι ὅα κατῶρθονεν εἰς Νέγρης μαυρισθεὶς ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἡμέραν πηρέδιδε τῷ Σατανᾷ τὴν μαύρην του ψυχὴν εἰς συγγενῆς του προδότης τοῦ ἑλληνισμοῦ; Ὅα δυνηθῆ ναι! καὶ ὅα δυνηθῆ κἄτι περισσότερον, ἀφοῦ πανταχόθεν ὁ λαὸς ἀναφωνῆ δι' αὐτὸν τὸ : «**Εὐρηκα ! Εὐρηκα !** »

Εἰς συνδρομητῆς γράφει ἡμῖν.—Ὁ ἡμέτερος Φαλαστὰς φησὶ ἠπύρησεν ἀπὸ τί μαλλιά ἠπαγήσαν μεταξύ των οἱ δύο ἐκείνοι μαλώσαντες τῆς ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ, περὶ τῶν ὁ γράφων ἔλεγεν ὅτι ἀετιάσθησαν μαλλιά μὲ μαλλιά ἐνῷ κατωτέρω ἐβεβαίω ὁ ἴδιος ὅτι, εἰς αὐτὸν τὸν καυγᾶ, δὲν ἀγγίχθηκε τρίχα. Ὁ ἐν τῇ «**Ἀκροπόλει**» γράφας ἔχει δίκην, διότι οἱ μεταξύ των πιασθέντες

ἀπὸ τὰ μαλλιά ἐφοροῦσαν περρούκαις καὶ ἔτσι δὲν ἀγγίξε κανεὶς τρίχα τ' ἄλλοῦ! . . .

Σκέψις Μυριανθούση παρὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός :
— Ἀκούς ἐκεῖ ἀκαλαισθησία ! Κι' ἔπειτα λέγουν ὅτι ἔχομεν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως ! Πῶς ἀφίνοῦν ἔτσι λερωμένους τοὺς Στύλους καὶ δὲν τοὺς ἀσπρίζουν κάθε χρόνον τοῦλάχιστον ;

⊙ ἴδιος.

Ἐλαρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς καὶ αὐθυμερὸν τὸ φύλλον μας νὰ μᾶς εἰδοποιῶσιν ἐγκαιρῶς περὶ τοῦτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Τίποτε, Χάρε ἀλύπητε, ἔσθ' ὅσον κόσμον δὲν φοβείσαι,

Μονάχος μ' ὄλα πολεμᾶς

Ἀλήθεια εἶσαι δυνατός . . . καθὼς σὲ λένε, εἶσαι,

Ἀφοῦ ἐχώρισες ἐμᾶς !

Ἐνας καὶ μόνο—ὁ Θεὸς—τὴν δύναμί σου πνίγει,

Γιατ' ὅσους χώρισες ἐσθ', Ἐκεῖνος ξανασιμῖνει !

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

(*) Ἐκ τοῦ ἀρτιφανοῦς ΑΤΤΙΚΟῦ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ τοῦ 1888, ὑπὸ Βιρηναίου Κ. Ἀσωπίου.

Ὑπνος πιά ! Διότι εἶχε μ' ὄλα ταῦτα τὴν ὑγείαν του, τὸ ῥοδοκόκκινόν του χρώμα· κ' ἂν ἢ ῥάχισ του δὲν εἶχε γοῦναν, καὶ ἂν ἦτο ἀσκεπὲς, ἦτο συνηθισμένον ἐκ τοῦ κρύου νὰ ζεσταίνεται μὲ τὸ κυκλοφοροῦν ἐντὸς του αἷμα δυνάτον, ποῦ ἔδιδ' εἰς τὴν ἠλιοκαμμένην ὄψιν του, εἰς τὰς ὠραίας παρειάς, τὸν τράχηλον, ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ καὶ χνουδωτόν, ὡς ζάχαρης καυτῆς ἀπαύγασμα. Κ' ἐμύριζαν τὰ ἄνθη εἰς τὴν κόμην του, σγουρὴν, ξανθὴν, καὶ λὲς τὸ περιέβαλλον μὲ ἄρωμα ἀγάπης καὶ τὸ φύλαττον ἐκεῖ, κ' ἀπέμειναν γιὰ νὰ τὸ νανουρίζουν ! Ἦτο ἔνδεκα ἐτῶν. Ἄχ ! πόσα ἔνδεκα ἐτῶν παιδάκια εἶνε πλούσια ; Δὲν τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους, ἔστ' ἡ βροχὴ, ἔστ' ὁ κρύος, εἰς τὸ χιόνι, νὰ σοῦ φέρουν, ὅταν σὺ εἶσαι θερμὸς εἰς μίαν λυμπρὴν σάλαν κ' ἐνθουσιασμένους ἀπὸ εὐχυμον ποτῶν, εἰς συντροφίαν ὠρχίαν, νὰ σοῦ φέρουν μὲ τὰ κρύα των χειράκια δύο τριαντάφυλλα, ποῦ ζοῦν καὶ τὸν χειμῶνα κ' ἔχουν ὄλη τὴ θωριὰ τῆς ἀνοιξίς ;

II

Μὰ νὰ, ἕνας προβαίνει, ὡς γλυκὺς παππούς, καὶ φέρει εἰς τὸ παιδί τῶν λουλουδιῶν καὶ βάζει εἰς ταῖς πλάταις του μίαν λευκὴν, λευκὴν καὶ ἀπαλὴν, ὡς γάτας ποῦ ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, μὰ ποῦ δὲν εἶδεν ἔτι μὲ τὰ μάτια του, γουνίτσαν· καὶ τοῦ σκέπασε καὶ ὄλα τὰ λαιμά. Νὰ κ' ἕνας ἄλλος, ὅαν πατέρας τρυφερός, ἔρχεται καὶ

τοῦ βάζει εἰς τὰ γονατάκια του κἄτι καλάϊς, χρωματισταῖς καὶ ἀπαλῆς περινημίδαις, κ' ἔπειτα εἰς τὰ γυμνάτου ποδαράκια κἄτι ὅαν χρυσᾶ νομίζεις, πλέον ἢ χρυσᾶ, μὲ τόσα εὐμορφα κουμπιά, ὡς ὅαν πουλιτοῦ ματάκια, ὑποδήματα. Κ' ἔρχεται μίαν, ὅαν νὰ λυόνῃ ἀπὸ χαρὰ, κεροπλασμένη μάμμη μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά, ποῦ δὲν γελά δι' ὄλον πιά τὸν κόσμον, μὰ γιὰ τὸ γλυκὸ ἐγγόνι τῆς ὄλη γελά τὸ χεῖλι τῆς, φθάνει καὶ τοῦ φορεῖ μεταξωτὸ ἔστ' ἡ μέση μὲ γραμμαῖς γραμμαῖς τὰ χρώματα—ἔτσι ὅα ἦνε φαίνεται ἔστ' ἡ Ἀρρικὴ—κ' ἕνα τοῦ κάμνει ριόγγο ἀπὸ πίσω ποῦ θαρρεῖς, πῶς ἔδθησαν ἐκεῖ μὲ φούνταις πιά μεταξωταῖς χίλιων χρονῶν ἀγάπαις, δῶρα καὶ εὐχαῖς, ποῦ οὔτε εἶν' ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ τὸ μικρὸ νὰ τὰ ἰδῆ. Καὶ νὰ, προβάλλει μᾶνα, μᾶνα ἀτίμητη, ξανθὴ, λουλουδοκεντισμένη καὶ ὅαν γιασεμί, μ' ἕνα φιλὶ ὅπου γεννιέται ἀνοιξίς, μὲ μάτια ποῦ γελοῦν ἔστ' ἡ δάκρυα, καὶ σκύθει τοῦ φιλεῖ τὸ μέτωπο, κ' ἀρχίζει νὰ κτενίζῃ τὰ ξανθὰ του τὰ μαλλιά, μὲ τὴν παλάμην πρὸ πολὺ πρὸ μὲ τ' ἄσπρο χτένι, καὶ τοῦ βάζει ἕνα μὲ χρυσῆ κορώναν φανταχτὸ σκουράκι, ὅπου παίζει ὁ ἥλιος μὲ αὐτὸ καὶ σὺ θαρρεῖς πῶς κάθε μὴ στιγμὴ καὶ ἄλλο ἔχει χρώμα, ὅχι ἀπ' τὰ γνωστὰ, μὰ ἀπὸ τ' ἄγνωστα ἐκεῖνα, ὅπου μόλις ὅταν μέρα μὲ τὴν νύχτα σμίγουνε, ἔστ' ἡ δύσιν τοῦ ἡλίου, βλέπεις εἰς τὸν οὐρανὸ. Ὡ τί ζεστὰ καὶ ἀπαλὰ ποῦ εἶνε καὶ ποῦ κἄθεται ἐκεῖ, ὅαν γιοῦλι μὲς ἔστ' ὁ πράσινο χορ-

ΠΡΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ.

Ἐγλυκογράζε κ' ἐσθύνοντο τ' ἀστέρη ἕνα ἕνα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν τὰ κερὰ πολυελαίων κατόπιν μεγάλης λειτουργίας. Τὰ ἐργασάσιζ τοῦ Πειραιῶδ ἀρύπνιζον διὰ τῶν συριγμῶν αὐτῶν τὸν κατὰ κόπον ἐργ. αὐτοῦ κάσμον, ἂν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἔργων ἀνάγκην συριγμῶν τοσοῦτω διατόρων διὰ ν' ἀρυπνισθῆ, ἀφοῦ οἱ πάντες δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰ φέξῃ, διὰ νὰ παρσυρεθοῦν εἰς τὴν καρτόμησιν τῶν τριῶν ληστοπειρατῶν Βλαχοπαναγιώτου, Πρωῶδη, ἢ Ἐξοχῆς καὶ Λεοντοπούλου. Ἡ λαιμητόμος ἐστήθη ἐπ' ὕψηλῳ, ἔξωθεν τῶν τεμενῶν, ὅπου θύουσι τῇ Γῆνῃ Ἀφροδίτῃ καὶ χεῖρισται τῶν ἱεροδούλων αὐτῆς. Αἱ Ἀθηναῖοι ὄλα συνέρρευσαν ἐκεῖ περὶ, ἢ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ διὰ λεωφορείων καὶ κάρρων καὶ ἀμαξῶν μεταβαλλομένων εἰς ἐξάιρετα θεωρεῖα καὶ μυριάδες κεραλῶν ἀνκομόνουν νὰ ἴδωσι κομπορόνους τρεῖς συναδέλφους τῶν. Ἐβλεπε δ' ἐκεῖ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅφεις ὧν ἡ ἀίμοχαρῆς ἔκρησις ἔλεγε τόσα! . . . Ἰκοῦσαμεν ὁμίλον θεατῶν διαμείβοντα τὰς ἐξῆς ἐντυπώσεις, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς: — Ὡραῖα ἐπεράσκαμε! — Ναί, μὰς ἔκαμε λαμπρὸ καιρὸ! — Καὶ τις αὐτῶν ἐμάσσα κουλούρι, ἐνῶ προσεδένετο εἰς κατὰ δικὸς εἰς τὴν ἐλευθέρην σουλῖδα, καὶ εἰς ἀμαξηλάτης ἐγαλοῦσε τὸν κόσμον, ἐνῶ ὠμίλει πρὸς τὸν λαὸν ὁ κατὰ δικὸς, διότι ἐτολμοῦσε ν' ἀνακρηγθῆ τις ἐπὶ τῆς ἀμάξης του: — Μὰ τί σὲ πειράζει τὸν ἡρώτα ὁ φιλοπερίεργος, ὁ τὴν ἔροδον ἐπιχειρῶν. — Τί μὲ πειράζει, λέει; Μοῦ πατεῖς τὰ φυλλοκάρδιζ μου! ἔκραζεν ὀργίλος ὁ ἀμαξηλάτης, ἐνῶ δ' ἐκἀγχαζον γύρω του πολλοὶ ἐπιπτε μία κεραλή. Ὁ λαὸς ἔχει, βλέπετε, συνηθίσει πλέον τόσῳ τῷ θεάμα! Τῶν κυριῶν ἰδίως τὸ ἀτρόμητον ἐξέπληττε! Μία τούτων, ἐν τῷ κύκλῳ καθημένη ἐπὶ τῶν κιβωτιῶν τῆς λαιμητόμου, τὰ

ἔβλεπεν ὄλα, μὲ ἀπάθειαν Ἀρεταίου! Διεπράττοντο καὶ εὐφυῖολογήματα. — Ἐημερόνει εἶπεν, εἰς, ἀφ' ἐσπέρας εἰς Πειραιᾶ κατελθὼν μετὰ φίλου του περὶ ζῆ, ζῆμερόνει τέλος πάντων. — Ὅσῳ ζῆμερόνει γιὰ μὰς, τόσῳ ρυκτόνει γι' αὐτοὺς, τῷ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος. Παιδιὰ ἦσαν ἐκεῖ ἀμέτρητα. Καὶ νῆπιζ ἀκόμη! Εἶδομεν μῆτέρα μετὰ τὸ παιδί στὴν ἀγκυλιὰ, διαγκωνίζουσιν, διασπίζουσιν τὸ πλήθος, διὰ νὰ καταλάβῃ θέσιν, ἐξ ἧς νὰ βλέπῃ καλὰ! Ἀλλ' ὄλοι ἀγανακτοῦσι καθ' ἐνδὸς σταυρωτῆ, ὁ ὁποῖος ἐνοεῖ νὰ τὸ δείξῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ γύσῃ καὶ αὐτὸς αἶμα, διότι δὲν παύει διόλου νὰ στήνῃ τ' ἄλλογὸ του, ἵστα δὲ νὰ στρηφογυρίζῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ νὰ ξιφουλκῆ κατὰ τοῦ πλήθους δὲν κισσωτικῶς, αὐτὸς μόνος, ἐνῶ πάντες οἱ συναδέλφοι του φκίνονται ἄνθρωποι γνωρίζοντες νὰ φέρωνται.

Ἀναβαίνει τὸ ἱκρίωμα ὁ Πρωῶδης καὶ ἀρχίζει νὰ ὀμιλῆ, ἀλλὰ: — Μοῦ πατεῖς τὰ φυλλοκάρδιζ! βοᾶ στεντορείως καὶ πάλιν ὁ πλησίον ἡμῶν ἀμαξηλάτης καὶ δὲν ἀκούομεν τίποτε. Συγχρόνως δὲ ξιφουλκεῖ ὁ δαιμόσιος ἐκεῖνος σταυρωτῆς καὶ ἀρχίζει νὰ γορεῖ τ' ἄλλογὸ του ἀναμέσον ἡμῶν καὶ τῆς λαιμητόμου. Τῶν κερτομουμένων ἡ ὀχρότης ἐχύνετο καὶ εἰς τῶν πλέον εὐαίσθητων ἀνδρῶν τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ δύο πρὸ ἡμῶν ὀρθωθεῖσαι, ἐφ' ἀμάξης ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ὀχρῶσασιν, διότι εἶγον τόσον ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα . . . ἀγοραστόν! Ἡ λαιμητόμος ἔκαμεν ἐντύπωσιν μετὰ τὴν ἐλεεινότητά της! Ἴσως δὲν τὴν διορθῶνεν ἢ δὲν τὴν ἀντικαθιστῶσι διὰ κινουρούς, διότι πιστεύουν ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν, ὅθ' ἐξαλειφθῆ ἀρ' ἐκυτῆς, ἢ θανατικῆ ποινῆ, διὰ τῆς παραδειγματικῆς αὐτῆς καὶ ἀφθόνου ἐπ' ἐσχάτων ἐφαρμογῆς, ἢ ὅθ' μῆδενισθῆ διὰ τῶν ἀφθόνων χαρίτων, καὶ οὕτω θὰ περιπέσῃ πλέον εἰς ἀχρηστίαν ἢ *giant* ἄνθρωπος τοῦ Γουιλλοτίνου *μηχανή*. Τὸ ἐρυθρὸν ῥάκος ὅπερ ὑποτίθεται ὡς ἐπικαλύπτον τὴν κοπίδα της, τὴν ἀφίνει ἀνερυθρίαστος

τὰρι τὸ ψαλλιδιστό. Μὰ κ' ἔρχοντι, μὰ κ' ἔρχοντι: μία νταντὰ, ἀπ' τὴ Φραγκιά, ἀρράτη σὺν τῷ πορτοκάλι ποῦ δὲν εἶδαν εἰς τὰ μέρη ποῦ γεννήθηκε αὐτῆ, καὶ λέγει: «μὴν κρυώση!» καὶ ἄλλο τοῦ φορεῖ πλεχτὸ ἔς τοὺς ὤμους, καὶ τι ἀπὸ μετᾶς πῶρρετ' ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς καὶ μία ἔρχεται μελάτη διδασκάλισσα, ποῦ εἶν' ἀρρὸς ἀπὸ θολὰ νερὰ χειμᾶρρου τὰ μαλλιά της, παίζουσε τὰ μάτια της, ὅταν σπίθις μέσα ἔς τὸ νερὸ, ἀπὸ τὴν Σουηδῖαν διδασκάλισσα, καὶ τοῦ μιλεῖ καὶ τοῦ μιλεῖ μετὰ λόγια ξένα καὶ φιλιὰ, καὶ καὶ ἀπὸ ἀπλῶν καὶ αὐτῆ εἰς τὰ ποδάρια του, σὺν ἕνα ζωὸ ποῦ χωρὶς καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ ἐσκοτώθηκε, διὰ νὰ ἦνε πλέον ἀπλωτὸ, καὶ ἀκόμα ζῆ, θαρρεῖς, ζεστὸ καὶ σὲ κυττάζει. Κ' ὑπηρετῆται ἄλλοι ὅταν ξυλόκοποι καὶ ὑπηρετῆται, ὅταν τὰ λεμόνια, μὲ τὰ μάτια γυαλιστὰ, διὰ νὰ φαίνωνται πῶς μόνον ὑπακούουν, ἐμαζεύθησαν τριγύρω του, μ' ἄσπραϊς ποδιᾶς, μὲ κίτρινας, καὶ ὁ ἕνας ἔς ἀμαξάκι τὸ ἐκάθισεν, ὁ ἄλλος μαξηλάρι βάζει εἰς τὴν ῥάχιν του, ἢ ἄλλη φέρει πούπουλο ἔς τὰ πόδια του, ἐκεῖνος καὶ ἄλλο μαξηλάρι δεξιὰ, ἐκεῖνη καὶ ἄλλο ἐν' ἀριστερὰ, καὶ ἕνα σκυλάκι ἀκόμη εἰς τὰ γόνατα . . . Τὰ γάντια, ὦ! τὰ γάντια ἐλησμονήσα, φωνάζει μία, καὶ τὰ φέρει μ' ἕνα πῆδημα ἀμέσως, καὶ τοῦ τὰ φορεῖ . . . καὶ μὰς ὀμπρέλλα τοῦ ἀνοίγει ἄλλη μὰς . . . Ὅθ' ἔγῃ τὸ ἀργοντόπουλο περίπατο! Πλὴν ἄχ! ἄχ! ἄχ!, ἀνσπενάζει αἶφνης τὸ παιδί τῶν λου-

λουδιῶν. Ἀχ! πνίγεται, ἔς τὸ στήθος του μὰς πέτρα τὸ βαρύνει. Καὶ ἀδυνατεῖ. Καθρέπτην ἐμπροστὰ δὲν ἔχει, μὰ θαρρεῖ πῶς βλέπει τὸ μουτράκι του γλωμῶ, καὶ σὺν νὰ σβύνεται θαρρεῖ, σὺν νὰ κρυώνῃ, σὺν νὰ χάνεται. Ἀρρώστησε βαρεῖα, καὶ βῆγει, θὰ πεθάνῃ. Σὺν νὰ τοῦ πέρνουν τὴν ζωὴν ἐκεῖνα τὰ ζεστὰ σκεπάσματα, ἐκεῖνα νὰ παχαίνουν καὶ νὰ τὸ ἀφίνουν αὐτὸ κόκκαλα. Πλὴν ἄχ! καὶ νὰ μιλήσῃ θέλει, δὲν μπορεῖ. Σηκώτέ με, λέγ' ἢ ψυχῆ του πιά: τὸ σῶμά του λέε: κ' ἔσβυσε. Ὅταν τὸ ψαράκι ἔς τὴ στεριὰ ποῦ ξεψυχᾶ, λίγο κουνιέται, μὰ δὲν ἔχει ἀναπνοή. Ἀνοίγει. ἀνοίγει, ἔκτανόγει στόμα γιὰ νὰ πῆ: ὅταν θειαροκέρι λυόει. Ἀχ! μὰ τί πνιγμός!

III

— Σῆκω, παιδί μου, σῆκω κ' ἔλα γρήγορα. Εὔπνα λοιπόν!

Τὶ κρότος ἦτο τρομερὸς αὐτός; Ἢ ὄρα τῆς οἰκίας, εἰς τὰ βάθρα τῆς ὁποίας ἐκοιμήατο τὸ παιδί, μ' ὀρμὴν ἀπὸ τὰ μέσ' ἀνοίχθηκε καὶ ἔγῃε μία ὑπηρετῆτρια ξεμαλλιασμένη, ποῦ φωνάζει ἔς τὸ παιδί, ἀπὸ τὸ ὄνειρό του τρομασμένο:

— Αἴ, εὔπνα, βρε παιδί, καὶ φέρ' τα ἴδω.

Ζητεῖ δὲ νὰ τοῦ πάρῃ ἢ γυναῖκα τὸ καλάθι του μετὰ τ' ἄνθη. Καὶ προσθέτει: «Ἀχ, ἢ τύχη σ' ἔφερε;» Καὶ τὸ παιδί, χωρὶς νὰ ξεῦρη καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀποροῦν,

ἀσκητή. Τὰ κιβώτιά της εἶναι κατεστραμμένα ἐκ τῶν πολλῶν μετακομίσεων, αἱ δοκοὶ καὶ αἱ σανίδες αὐτῆς καὶ μόλις διὰ τὴν ἀνάψης φωτῆ εἰς τζάκι. Μόνον ἡ μάχαιρά της τὴν σώζει· ἀλλ' ἕως πότε θὰ ζῆ ἐν τῇ μάχαιρᾷ της αὐτὴ ἡ βάρβαρος ἐφεύρεσις ἐνὸς ἐπιστήμονος καὶ πότε θ' ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διὰ μιᾶς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς καταργούσης τὰ αἵματα καὶ τοὺς Ἀμοιραδάκηδες καὶ τοὺς Τελώνηδες ἡμῶν; Ἀφοῦ ἐπὶ τέλους θέλουν τὴν θανατικὴν ποινὴν, ἅς τὴν ἐξευγενίσουν καὶ αὐτήν. Σήμερον καὶ οἱ κακοῦργοι ἀκόμη εἶναι ἐξηυγενισμένοι. Εἶδατε ὅτι ὁ Παρώδης ἐκαυχᾶτο πῶς ζεῦρει γράμματα. Ἰπὸ τι φοβερὸν νὰ βλέπῃς, μετὰ πᾶσαν καρατόμησιν, ἀναδιβαζομένην τὴν μάχαιραν αἰμοσταγῆ, καὶ δοκιμαζομένην δις ἢ τρίς ὑπὸ τῶν δημίων, ἂν παύῃ καλῶ, ἐνῶ ὁ μέλλον κατόπιν νὰ καρατομηθῇ τὸ ἔβλεπεν αὐτὰ! . . .

Ἡ Οὐξ ἀμαξίτης.

Σ Κ Ο Ρ Η Ι Α.

— Εἶται ἠλεκτρος; ἔλεγέ ποτε σοφὸς πρὸς τεμάχιον χώματος εὐώδες, ὅπερ εὔρεν ἐν τινὶ βαλανείῳ.

— Εἶμαι χῶμα εὐτελές, ἀπεκρίθη· ἀλλὰ διέτριψα ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐν τῷ μέσῳ ἀνοδοστήτης ἐκ βόδων.

Ἐοῦ δὲ Τεξίερος, ἄθλον διατί, ἔτρεφε χρονίαν ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ Λαμαρτίνου, ὡς ποιητοῦ, ἐννοεῖται.

— Καὶ τί καλὸν ἐπὶ τέλους ἐποίησε; τὴν ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίδα;

— Συγγνώμην, παρατηροῦσιν αὐτῷ, ἢ ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίς) εἶνε ἔργον τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσσέ.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὅποιον ἐποίησεν, εἶνε τοῦ Μυσσέ!

Προσευχὴ ἦν χάριν τῶν ἀγαγνοστριῶν τοῦ «Ραμπαγᾶ», δὲν συνιστώμεν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ.

«Θεέ μου, ὁὗς νὰ μὴ ἔλω οὐδέποτε εἰς γάμου κοινωνίαν· ἐάν ποτε νυμφευθῶ, νὰ μὴ ἀπατηθῶ· ἐάν ἡ σύζυγός μου μὲ ἀπατήσῃ, νὰ μὴ πληροφορηθῶ τοῦτο· ἐάν τὸ μάθω, νὰ ἀδιαφορήσω».

IGNOTUS.

τρίβει ὀλίγον τὰ ματάκια του καὶ ἀκολουθεῖ, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ σπίτι, ἐστὴν μακρὰ ἀυλὴ μὲ κάτι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀράπηδες ἀκίνητους ποῦ ἐκοιτοῦσαν φῶτα, καὶ ἀναίθιναι σκάλας διάπλαται, μαζὺ καὶ τ' ἄνη εἰς τὸ καλαθάκι του. Δὲν ζεῦρει ἂν τὸ ὄνειρό του ἐξκολουθεῖ, ἢ ἂν τρώντι ζῦπνησε, ποῦ ἔβρισκεται ἐκεῖ καὶ πῶς. Φθάνει σὲ μίαν σκάλα μὲ παχὺ χαλί καὶ κάτι γύρω ἐπιπλα, καθιέπται, ὅπου δὲν ἐπρόφθανε τὰ μάτια του νὰ κλείῃ, νὰ μὴ θαμβωθῇ. Καὶ ἄλλη θύρα ἀνοίγει καὶ ἄλλη μὰ, περνοῦν, καὶ ἡ ὑπηρετρία ἀπὸ τὸ ρούχο ὄλω τὸ τραβᾶ καὶ «Στάσου ἐδῶ» τοῦ λέγει εἰς τὸ ἀνοιγμὰ καὶ προχωρεῖ:

— Εἶχαμε τύχη, καὶ ἅμα ἔβγαλα εἰς τὴν πόρτα μας μ'προστά, εὐρέθηκε ἕνα παιδί ποῦ τὰ πουλεῖ . . .

Λέγει πρὸς τὴν κυρίαν της ἡ ὑπηρετρία καὶ δείχνει τὸ παιδί ποῦ στέκεται ἐς τὴν θύραν καὶ κυττάζει. Τί εἶνε ἐκεῖ; Τὸ ὄνειρο ποῦ πρὸ ὀλίγου ἔβλεπε κοιμώμενον, τὸ ὄνειρό του πράγματι εἶνε τώρα ἐκεῖ; Καὶ δι' αὐτὸ τὸ φῶναξαν, ταῖς σκάλας τὸ ἀναίθισαν, γὰρ νὰ ἰδῇ; Τρώντι ὁ παπποῦς ἐκεῖ ἰδοῦ, ἡ μάχμη ὅπου ἔβλεπε ἐς τὸν ὕπνο του, καὶ ἡ μητέρα μέσα ἐστ' ἄσπρα της, καὶ ὁ κολομβόρας, καὶ ἡ νταντὰ καὶ ἡ διδασκάλισσα καὶ ὑπηρετρία καὶ ὑπηρετρία, καὶ δύο τρεῖς ἄν ξένοι τριγυρίζουν. Μὰ εἶνε ὅλοι εἰς τρεχλὴν ἀλλόκοτον. Καὶ μερικοὶ τοὺς δακρυοσμένους. Ἄχ! κακόμοιρη μητέρα! Εἰς τὸ βάθος τοῦ

Η ΚΑΛΑΜΙΑ

Ἐοῦ δὲ Τεξίερος, ἄθλον διατί, ἔτρεφε χρονίαν ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ Λαμαρτίνου, ὡς ποιητοῦ, ἐννοεῖται.
— Καὶ τί καλὸν ἐπὶ τέλους ἐποίησε; τὴν ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίδα;
— Συγγνώμην, παρατηροῦσιν αὐτῷ, ἢ ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίς) εἶνε ἔργον τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσσέ.
— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ὅποιον ἐποίησεν, εἶνε τοῦ Μυσσέ!

Κι' ὅταν ζευγαρώσω ἐς ἀγκαλιὰ γαλάξια
Τάστ' ἀπὸ καὶ πάνου, τάνθη ἀπὸ δῶ χάμου,
Γέροντες καὶ ἀρραγεῖς μὲ καυμοὺς καὶ νάξια
Τ' ἀγκαλιάσματά μου.

Κι' ὅταν ὠρμισμένος χύνουμαι ἐστὸ δρόμο
Καὶ χαλνῶ καὶ λυώνω κόσμο ἄν τὸ χάρο,
Ἄνιακη προσμένεις, στέκεις δίχως τρόμο
Νά σε συνεπάρο.

Ἀλλὰ καὶ ἂν σε τρώῃ τ' ἀργιομανητό μου,
Πάλι ἐστὸ πλευρό μου ζῆς ἀναστημένη!
Ἄπὸ μὲ τί ἐλπίζεις; Πάντα ἐστὸ πλευρό μου
Μνημα σὲ προσμένει.»

Κι' ἀπεκρίθη ἐκείνη, γέροντας ἐπάνω
Ἐστὰ πρασινοσμένα πόδια του, θλιμμένα
«Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, οὔτε νὰ πεθάνω
Μαυροῦ ἀπὸ σένα!»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

θαλάμου. εἰς τὸ βάθος καὶ ἐς τὸ λίγο ἐκεῖ φῶς, κρεββάτι φαίνεται νὰ ἴναι, ἄν χρυσὴ μπουμπονιέρα πῶχει ἰδεῖ ἐς τοῦ Σόλωνος, καὶ σκεπασμένο ἀπὸ πάνω μὲ μὴ εὐμορφῆ σκηνή, ἄν τέτοιο σχῆμα, ἀλλὰ ὄλω ὄλω καὶ μετὰξωτὰ, κόκκινα καὶ ἄσπρα εἶνε. Ἀνοικτὴ εἶν' ἡ σκηνὴ ὅπου κρατεῖ τὸ κρεββάτι, καὶ ὅλοι ἐκεῖ προσέχουνε. Ἀπὸ γυαλίνης σφαῖρας βγαίνει ἕνα φῶς γλυκὺ γλυκὺ εἶνε λάμπρα ἐκεῖ μέσα, λάμπρα ποδὸς εἰξεύρει πόσο πόσο ἀκριβῆ, διὰ νὰ δίδῃ, πολὺ ὄμι, ἀλλὰ λίγο φῶς! Τὰ ἄλλα φῶτα μακρὰ. Καὶ ὄλω αὐτὰ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ εἶδε τὸ παιδί, ἕως ποῦ νὰ εἰπῆτε «τ' εἶνε;» καὶ ἀκόμα δὲν εἰξεύρει τί συμβαίνει, ποῦ πατεῖ.

— Τὰ λουλούδια! τὰ λουλούδια!

Μὴ φωνὴ μισοσβυσμένη βγαίνει ἀπὸ τὸ κρεββάτι:

— Δόσετέ με! ἄχ! λουλούδια!

— Ἐλα, τρέχα, ἔλα, φέρε τα:

Καὶ ἐνῶ λέγει, τοῦ ἀσπάζει ἡ μητέρα τὸ καλάθι καὶ πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ ἀκούσθη ἡ φωνὴ ἡ ἀρρωστημένη καὶ κατόπι τρέχει, φθάνει, πλησιάζει ἐστὸ κρεββάτι καὶ ὁ μικρὸς ὁ ἀνοικτὸς. Ἦτανε δ' ἕνα ἐκεῖ, ἕνα, ἕνα ἄρρωστο παιδάκι! Μὰ θὰ ἦταν ἄν χυμένο ἀπὸ ἄσπρη κιμωλία. Ὅλο του τὸ σῶμα, ὄλο, ἄν λεπτοὶ κονδυλοφόροι, ἀκουμποῦσε σὲ μεγάλα μαξηλάρια μαλακά καὶ θαρρεῖς δὲν τ' ἄγγιζε, δὲν τὰ βάραινε καθόλου. Πρέπει φλόγα χωρὶς ἄλλο ν' ἀναθεῖ ἐστὰ σωθικὰ του· γιατί εἶχε ἀνοικτὸ

AVEZ-VOUS UN MOMENT ?

Εύτυχως ἦσαν ἀνώδυνοι ! Ἀλλὰ τὸ ὅσον οὐπω ἀποχαιρετίζον ἡμᾶς σωτήριον ἔτος 1887 ἦτο γόνιμον εἰς μονομαχίας. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἐπιδημικὴ ἢ μανία τῆς ἀλληλοσφαγῆς, ἀλλὰ τῆς ἀλληλοσφαγῆς συμφώνως πρὸς τοὺς νεωτέρους κώδικας τῆς μονομαχίας. Καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζομεν ὀλίγον τοὺς ἀξιοτίμους ἰατροὺς τοῦ Μολιέρου, οἵτινες ἔμενον λίαν εὐχαριστημένοι ὁσάκις ὁ ἀσθενὴς των ἀπηλλάσσεται τῶν ἐπιγείων μεριμνῶν καθ' ὃν τρόπον ἀπῆ-
τουν οἱ κανόνες τῆς Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ τότε λοιπὸν θὰ καταργηθῇ τὸ μεσαιωνικὸν τοῦτο ἔθιμον ;

Ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Παρνασσοῦ ἠκούσαμεν πρὸ τι-
νων ἡμερῶν τὸν ἡμέτερον Τάκην Ἰλιόπουλον δι' ἐπιχει-
ρημάτων εἰλημμένων ἐκ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λογικῆς
καὶ μετὰ δυνάμει μάλιστα λόγου ἐπιτιθέμενον κατὰ τοῦ
τοιούτου ἀναχρονισμοῦ.

Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐνομοθέτησε τὴν δικαστικὴν μονομα-
χίαν, διότι τοιαύτη ἦτο ἐν ἀρχῇ ἢ μονομαχία, ἐκαλεῖτο
Γονδεσῶ. Οἱ δὲ γερμανικοὶ λαοὶ, οἵτινες παρεδέχθησαν
αὐτήν, ἦσαν λογικώτεροι ἡμῶν, διότι ἐπίστευον τούλαχι-
στον ὅτι εἰς τὰς δίκας των ἀνεμιγνύετο καὶ ὁ Θεὸς καθ-
οδηγῶν τὴν χεῖρα τοῦ ἀδικηθέντος. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἥτ-
τηθεὶς, ἂν εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἐπιζήσῃ, ἐσύρετο ἐπὶ ἐλ-
κῦθρου ἡμίγυμνος καὶ ὠδηγεῖτο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἀγ-
χόνην, ὁ δὲ φονευόμενος ἀπηγχονίζετο καὶ νεκρός.

Ἀλλὰ παρ' ἡμῶν ἢ μονομαχία προτείνεται εἰς ἱκανο-
ποίησιν προσβληθείσης τιμῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεὸς παρη-
τήθη πλέον πάσης ἐπεμβάσεως, συνήθως τιμωρεῖται ὁ ἀ-
δικηθεὶς καὶ ὁ ἀδικήσας ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ πεδίου θριαμ-
βεύων καὶ ἔχων ἀξιώσεις συγχαρητηρίων.

Ἀλλὰ... ἦτο συκοφάντης, ἀλλὰ . . . τόσα ἀλλὰ...

του τὸ μικρὸ του στοματάκι, κι' ὄλω ἔκλυε νὰ βγάλλῃ
κᾶτι τι, μὰ δὲν ἔμπορῶσε. Μόνον ἤθελε λουλούδια, εἶχε
μὲ καὶ μὲ ζήτησει νὰ τοῦ εὐρουν, νὰ τοῦ φέρουν, ἄνθη,
ἄνθη, τέτοια ὦρα, ἄνθη, ἄνθη ! ἔτσι σὰν νὰ ἐφαντάσθη,
πῶς θὰ ζήσῃ μὲ αὐτά :

— Ποῦνε, φέρτε, νὰ τὰ πάρω !

— Νά, παιδί μου, νὰ καὶ ἄλλα !

Καὶ καλὰ ὅπου εὐρέθη ὁ μικρὸς μας ἀνθοπώλης, ἅμα
ἔτρεξαν νὰ βγοῦνε καὶ νὰ πᾶγουν νὰ τὰ εὐρουν ὅπου
εἶνε, ὅση μακρὰ κι' ἂν ἦνε, νὰ πετάξουν νὰ τοῦ φέ-
ρουν . . . ἴσως ἴσως τελευταῖον τῆς ζωῆς του ζήτημα.
Ἐπειδὴ ἀπηλπισμένοι ἐκεῖ ἦσαν οἱ γιγαντοὶ, κι' ὁ καθέ-
νας συγγενὴς του, σὲ παράθυρο κρυμμένος, σὲ μιὰν ἄκρη
σὲ μιὰ θύρα δάκρυα κατὰπινε. Πῶς τοῦ ἦλθε νὰ γυρεύῃ
ἄνθη ! . . . Κι' ἄλλα δάκρυα !

— Φέρτε, φέρτε μου καὶ ἄλλα ! ἔλεγε τὸ ἀρρωστη-
μένο, ἔλεγε καὶ ἔξεψυχοῦσε.

Κ' ἔβλεπε τριγύρω, γύρω, μ' ἓνα μᾶτι ἔτσι μαῦρο,
ἔτσι εὐμορφο, μεγάλο, ἄχ ! τὸ μόνο ὅπου ζοῦσε ἀπ' τὴν
στάχτη, ἄσπρη στάχτη, ποῦ θαρρεῖς νὰ τὸ φουσοῦσε θὰ
σκορποῦσε τὸ καὶμένο του κορμάκι. Κ' ἦταν πλούσιο
παιδάκι, μοναχὸ εἰς τοὺς γονεῖς του, ἀρχοντόπου-
λο ὦρατο, ποῦ σὲ πούπουλα ἔγεννηθη, σὲ βαμβάκια
ἔζησε, καὶ μὲ τῶνα δακτυλάκι, ἔτσι δὲ νὰ ἔκλυε, γύρω
βάγγις εἶχε, δούλους εἶχε, ἔλα τ' ἀγαθὰ, καὶ γονεῖς,

ἀδιάφορον ! Ἦτο καλὸς ξιφομάχος, ἦτο σκοπευτὴς ἐπιδέ-
ξιος, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τρυπήσῃ τὸν ἀντίπαλον.

Καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ὠρισμένων βο-
λῶν, ὡς συμβαίνει συνήθως, ἢ μετὰ τὸ πρῶτον τσαγκρού-
νισμα οἱ τέως ἀδιάλλακτοι τείνουσιν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα
καὶ ἢ τιμὴ τοῦ προσβληθέντος νομίζεται ἱκανοποιηθεῖσα.

Ὁ κ. Ἡλιόπουλος προέβαλε πλεῖστα ἴδια ἐπιχειρήμα-
τα ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς προλήψεως καὶ ἐπέμεινε μάλ-
ιστα εἰς τινὰ θλιβερὰ ἐπεισόδια τοῦ συζυγικοῦ βίου,
συνεπεία τῆς μὴ ἀνεπιφυλάκτου παραχωρήσεως καὶ τῆς
καρδίας μετὰ τῆς χειρός. Ὅσα εἶπεν ἦσαν ἀπόρροια βλα-
θείας ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικῆς μελέτης καὶ τὸ ἀ-
κροατήριόν του ἐχειροκρότησεν αὐτὸν μεθ' ὄλης τῆς εἰλι-
κρινείας.

Μόνος ἴσως θὰ διαμαρτύρεται ὁ ὁμώνυμος καθηγητὴς
τῆς ξιφασκίας κ. Ὁθων Ἡλιόπουλος.

Ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν ἐγένετο ἀφορμὴ συζητήσεως ἢ
διαθήκη τοῦ αἰδίου Λασσάνη, τοῦ ἰδρύσαντος τὸν φερώ-
νυμον ποιητικὸν ἀγῶνα καὶ ἐπειδὴ ὁ μακαρίτης ἐδήλωσεν
ὅτι προτιμᾷ τὸν Σαίξπηρ ἢ ἔστω καὶ Σχιακισπὴρ κατὰ
τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γραφὴν καὶ τὸν Οὐγγῶ, διέρρηξαν τὰ ἱ-
μάτια αὐτῶν οἱ συνάδελφοι διὰ τὴν νομιζομένην περιφρό-
νησιν τῶν περὶ τριῶν ἐνοτήτων κανόνων τοῦ Ἀριστοτέ-
λους καὶ τῶν ἀθανάτων ὑποδειγμάτων τῶν ἀρχαίων ἡμῶν
προγόνων, προμαντεύοντες ὅτι νῦν μάλιστα, μετὰ τὴν κα-
ρατόμησιν δωδεκάδος ἀνθρώπων, θὰ ἴδωμεν τὰ δράματα
τῶν ποιητῶν μας μεταβαλλόμενα εἰς σφαγεῖα κατὰ τὸ
σύστημα τοῦ Σαίξπηρ ἢ θὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ σκηνῆς στομ-
φαλογοῦντας νέους Ἑρνάνας καὶ Ροῦϋ-Βλάς ! Παρεπονέ-
θησαν προσέτι, διότι ἢ ὑπόθεσις τοῦ δράματος δέεν νὰ
μὴ ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν προγενεστέρων τῶν 1400 ἐτῶν !
Ἡμεῖς τούλαχιστον νομίζομεν ὅτι ὁ μακαρίτης Λασσά-

παποῦ καὶ μᾶμμη κ' ἐκκτό του συγγενεῖς εἰς τὰ γόνα-
τα νὰ λένε : «Τί ζητεῖς, πουλάκι μου ; »

— Δότε με λουλούδια κι' ἄλλα !

Γέμισε τὸ στρῶμά του ! « Ἄ ! καὶ ζῆς, καλὸ παιδί μου »
λέγει ἢ ἔξαλλη μητέρα ἔστον μικρὸν μας ἀνθοπώλην, ὅ-
στις ἐπλησίασε, καὶ τοῦ πέρνει ὄλο πλέον τὸ καλῶθι,
ὄλο, ὄλο ! Τότε δύο καλαμένια, κίτρινα χεράκια ἀπλόνει
τὸ πτωχὸ τὸ ἀρρωστο, καὶ ζητεῖ, χωρὶς νὰ ἔγῃ λόγ-
πρὸς τὸ στόμα του, καὶ ζητεῖ τὸ καλαθάκι, νὰ τὸ πιᾶ-
σῃ, νὰ τὸ πάρῃ, τ' ἀγκαλιάζει, γέρνει γέρνει, σὰν νὰ
ἦταν σὲ κλωστή τὸ ξανθὸ του τὸ κεφάλι, καὶ ἀσπρίζει
πρὸ πολὺ, κλεῖ τὰ μάτια, μὴ τὸ στόμα τὸ ἀνοίγει, τὸ
σφαλᾷ, καὶ κοιμᾶται καὶ κοιμᾶται ὅπου πρὸ δὲν θὰ ξυ-
πνήσῃ . . . Ἐξεψύχησεν ἐκεῖ !

Τρέχουν ὄλοι . . . Ἡ μητέρα ἔπεσεν ὡσὰν νεκρὴ καὶ
φιλεῖ, φιλεῖ ἀκόμα . . . Ἄχ ! τῆς μάνας τὸ φιλή, ποῦ
δὲν δίδει εἰς τὴν νεκρὰ τοῦ παιδιοῦ της τὴν ζωὴν, εἰν' ὁ
πόνος τοῦ Θεοῦ μας, κι' ὁ Θεὸς ἐάν πονῇ ! Μέσα ἔς τ'
ἄνθη κοιμισμένο, λὲς, γλυκᾶ χαμογελά, τὸ παιδί τὸ χαϊδε-
μένο, ποῦ δὲν γνώρισε ζωὴν, καὶ νεκρὸ θαρρεῖς καὶ μόνο
τώρα τὴν αἰσθάνεται, ποῦ ἐκοιμήθη ἀγκαλιασμένο μὲ τὰ
ρόδα καὶ μὲ τ' ἄνθη καὶ μὲ τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ μας τὴ
ζωὴν, τὸ καλαθάκι ! Μὲ τὰ μᾶτια βουρκαμμένα ἀπὸ δά-
κρυα θολὰ βλέπει μὴ ἔς τὸ πεθαμμένο, μὴ τριγύρω τὸ
πτωχὸ καὶ ὄρφανὸ, μοναχὸ ἀπὸ πίσω ἀπ' ὄλους, ἔτρο-

νης δὲν ἐσκόπει νὰ προσβάλῃ τὸν Σοφοκλέα ἢ τὸν Εὐριπίδην. Ἐνόμιζεν ὅτι δρᾶμα τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἢ τῶν νεωτέρων χρόνων ἦτο ἀδύνατον νὰ γραφῆ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ δράματος καὶ προκειμένου μάλιστα περὶ ἱστορικοῦ δράματος ἐπόμενον ἦτο νὰ προσβάλῃ τὸν Σαίξπηρ.

Ἄλλὰ ἡ ἀρετὴ τοῦ Σαίξπηρ δὲν εἶνε ἡ πανωλεθρία τῶν προσώπων τοῦ δράματος καὶ ἡ μετατροπὴ τῆς σκηνῆς εἰς σφαγεῖον. Αἱ ἀρεταὶ τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ τῆς Ἀλβιώνος εἶνε ἡ ψυχολογία ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῶν χαρακτήρων, ἡ τέχνη περὶ τὴν πλοκὴν.

Δὲν ἐνόει ὁ ἀγωνοθέτης ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπομιμηθῶσιν οἱ γράφοντες καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Σαίξπηρ. Ὁ Λασσάνης ἐσκόπει νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ἀπὸ τοῦ ἐγκληματισμοῦ τῶν λεγομένων οἰκογενειακῶν δραμάτων, ὧν αἱ ἡρώιδες εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον λίαν ὑπόπτου διαγωγῆς κυρίως καὶ τὸ κύριον θέμα τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Ἦθελε δρᾶμα ἐθνικόν, ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐπὶ τέλος δὲ ὁ περιορισμὸς ἐντὸς 1400 ἐτῶν δὲν εἶνε καὶ τοσοῦτον σκληρός. Ἄλοιμονον εἰς τὸν δραματικόν, ὅστις μεταξὺ τῶν γεγονότων δέκα καὶ τεσσάρων αἰώνων δὲν κατορθοῖ νὰ εὕρῃ ὑπόθεσιν νὰ δραματολογήσῃ!

Ἄν δὲ, προκειμένου περὶ κωμωδίας ἐθνικῆς, μόνην τοιαύτην ἐννοεῖ τὸν *Γάμορ τοῦ Κουτρούλη*, δὲν εἶνε τοῦτο ἐγκλημα καθοσιώσεως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξηγεῖται· θέλει κωμωδίαν ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκιακοῦ βίου τῆς Νέας Ἑλλάδος, οὐχὶ ἀπο-

μιμήσεις τῶν φραγκικῶν, οὐχὶ κωμωδίας, ὧν ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Παρισίοις καὶ μόνον κατὰ σύμβασιν ἐν Ἀθήναις.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἄλλως τε εὐρίσκωμεν ὅτι οἱ ὄροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε ἀρκούντως ἐλαστικοὶ καὶ εὐχόμεθα οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσιν αὐτοῦ νὰ ἐννοήσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγωνοθέτου.

Mam' zelle Nitouche.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

τοῦ Δεσέτου ἔτους 1888

ὑπὸ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Κ. ΑΣΗΠΙΟΥ.

Ὁγκωδέστατον ἐξεδόθη ἔχον ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ καὶ ἐν τῷ εὖ ἄμα τὸ πολὺ, τὸ *Ἡμερολόγιον* τοῦτο τὸ δημοφιλέστατον, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος αὐτοῦ ἡβάσκον πάντοτε, ἀνεξάντλητον τό τε πνεῦμα πνεῦμα καὶ τὴν ὕλην. Ὁ διευθύνων αὐτὸ πατριάρχης τῶν παρ' ἡμῖν Ἡμερολογιογράφων μᾶς τὸ παρουσιάζει ἐφέτος ἐμπροσθέν, ἐνδιαφέρον ἐπίσης ἀμφοτέρως τὰ φύλα τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ, διότι σπουδαῖον αὐτοῦ μέρος ἀ-

παλὸ 'ς τὴ γύμνια του, τὸ παιδί ἀπ' τὰ Πατήσια, τῆς δροσιᾶς τῶν λουλουδιῶν, τ' ὄρανό τῆς δόλιας μάνας ποῦ τὸ στέλλει νὰ πουλῆ 'ς τῆς βροχαῖς καὶ μέσ' 'ς τὰ γιόνια ἄνθη λίγα γιὰ φωμί! Μὲ τὰ μάτια βουρλωμένα ἔμπρὸς 'ς τοὺς θρήνους, 'ς τοὺς κλαυμούς, βλέπει γύρω καὶ 'ς τοὺς τοίχους ἄνθη βλέπει, 'ς τὰ χαλιὰ, 'ς τὰ τραπέζια, 'ς τῆς κουρτίνας, 'ς τὰ γυλιὰ, 'ς τὴν ὄροφ, παντοῦ ἄνθη κ' ἐδῶ ἄνθη, ὅμως ἄνθη κεντημένα, σκαλιστὰ, ζωγραφιστὰ, ὅμως ἄνθη ψεύτικα! . . . Κ' ἐκεῖ πέρα τὸ παιδάκι πεθαμμένο νὰ τὸ κλαῖν! "Ἀχ! τί ἄσχημα 'ς τὸ ζῦπνο τέλειωσε τὸ ὄνειρό του! Ἐκεῖ πέρα τὸ παιδάκι πεθαμμένο νὰ τὸ κλαῖν!

IV

Γύρισε μὲ ἄδεια χέρια εἰς τὴ χήρα μάνα του. Καὶ τῆς εἶπε καὶ τῆς λέγει κι' ὄλα κλαῖν τὰ μάτια του. "Ἐφυγε ποῦ τὸ ζητοῦσαν, δὲν ἐστάθη μὴ στιγμὴ. "Ἄφησε καὶ τὸ καλάθι, ἄφησε καὶ τ' ἄνθη του. "Ἀχ! μανοῦλα μου, νὰ ἦσουν, ἄχ καὶ νὰ μοῦ τῶβλεpes! Πεθαμμένο τὸ καῦμένο μέσ' 'ς τὰ τόσα χάδια του». Κ' ἡ μανοῦλά του τοῦ εἶπε: «Νὰ μοῦ ζῆς, παιδάκι μου! Κ' ἔκαμες καλά, παιδί μου, ποῦ δὲ ἰστάθηκες νὰ πάρης τίποτε λεπτά». Ἐξημέρον ἡ ἡμέρα, μιὰ Θεοῦ χαρὰ, καὶ ἀρχίζει ἕνα στεφάνι τὸ πτωχὸ παιδί νὰ κἀνη γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ πλοῦσιό του ταῖρι, τὸ καῦμένο τὸ νεκρό! Μὰ δὲν ἔσωσε ἀκόμα τὰ λουλούδια του νὰ πλέκῃ, κ' ἦλθεν ἄμαξα μεγάλη, ὅλη μαύρη, μαῦρα ἦσαν τ' ἄλογά της, μαῦρα ὄφροι ὁ ἄμαξηλάτης, μαῦρα κ' ἕνας ἀπὸ μέσα, ποῦ πηδᾷ καὶ καταιβάνει καὶ γυρεύει τὸ παιδί, τὸ παιδί ὅπου ἴπουλοσε τὰ λουλούδια χθὲς τὸ

βράδυ, ν' ἄλλῃ γρήγορα μαζύ μου, ἔλα καὶ σὺ μάνα του! Ἦ ταλαίπωρη μητέρα τοῦ παιδιοῦ ποῦ πέθανε ἀπ' τὴ λύπη της τρελλάθη καὶ γυρεύει τὸ παιδί, τ' ἄλλο ὅπου μὲ λουλούδι λέγει πῶς τάναστησε καὶ τὸ ἔστειλεν ἐπάνω 'ς τοῦ Θεοῦ τὰ δώματα νὰ τῆς φέρῃ κι' ἄλλα ἄνθη τ' ἀγγελουδί της. Καὶ γυρεύει τὸ παιδάκι τὸ ξανθὸ ὅπου 'ς τὴ γῆ, ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δικοῦ της μὲ τὸ καλάθιακι του θὰ τῆς φέρῃ κάθε μέρα ἄνθη, ἄνθη, ἄνθη, χάραις, χάραις καὶ δροσιᾶς. Φθάνει ἡ ἄμαξα καὶ τρέχει, καταιβάνει ἡ ἄμοιρη, καὶ ἀρπάζει κι' ἀγκαλιάζει τὸ φτωχὸ παιδί ποῦ φέρνει καὶ στεφάνι ὡμορφο! Τὸ φιλεῖ: «καὶ σὺ, τοῦ λέγει, σὺ θὰ ἦσαι τὸ παιδί μου εἰς τὴ γῆ τῶν λουλουδιῶν καὶ ἐκεῖνο τὸ παιδί μου 'ς τὸ περβόλι τοῦ Θεοῦ!»

V

Μετὰ δεκαπέντε χρόνια δὲν ὑπῆρχε πῶ ὡραῖο, πῶ καλὸ σπιτάκι ἔξω, ἔξω 'κεῖ 'ς τὴν ἐξοχὴν, ποῦ εἶχε κ' ἕνα περβόλι μ' ὄλα τὰ πῶ σπάνια, τὰ πῶ διαλεκτὰ λουλούδια ἀπ' τοῦ κόσμου τῆς μερῆς. Ἐκεῖ μέσα 'κατοικοῦσε, κι' ὄλοι τὸν ἐζήλευαν, ἕνας νέος, νέος μόλις εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν, ὅπου ἦδη αὐτὸς ἦτο καὶ κλεινὸς καθηγητῆς τοῦ μαθήματος ποῦ λέγουν πῶς τὸ λέν βοτανικὴ! Οἰκογένειαι πλουσία λέγουν τὸν ἐσπούδασε καὶ τὸν ἔχει σάν παιδί της! "Ἐχει καὶ αὐτὸς, ἔχει δὲ καὶ τὸ λατρεύει καὶ μὲ ἄνθη κάθε μέρα δροσερὰ τὸ στεφανώνει, 'ς τὸ καλλίτερο κι' ὡραῖο μέρος τοῦ περιβολιοῦ του, ἕνα εὖμορφο μνημεῖο, μὲ μιὰ τέχνη σκαλιστὸ, ποῦ ἀπὸ μάρμαρο δεικνύει κοιμισμένο ἕνα παιδάκι μὲ καλάθι ἀγκαλιαστὸ.

ΦΛΟΞ (Ἰο. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ)

φιερῶ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν» συνεργασίαν τῶν ἐξοχωτέρων παρ' ἡμῖν γυναικείων καλῶν. κατορθώνει ὅμως, ὁ παμπόνηρος, καὶ εἰς αὐτὸν ἔτι τὸν οὕτω χωριστὸν γυναικωνίτην τοῦ ἔργου του νὰ χώνεται καὶ ὁ ἴδιος δι' ὠραίων διατριβῶν, οἷαι «ἡ Γυνὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα» κ.τ.λ. «Ἐπιφανεῖς τοῦ Βυζαντίου Δέσποινας» ἢ «Ἡ Γυνὴ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους» κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ. Τὸ δευτέρον του αὐτοῦ Ἡμερολόγιον ἐν Ἡμερολογίῳ περιέχει καὶ τὸν «βίον καὶ τὰ συγγράμματα» τῆς περιωνύμου Μαργαρίτας Ἀλθάνας Μηνιάτη μετὰ καλλιτεχνικωτάτης εἰκόνας τῆς περικαλλοῦς συγγραφέως. Ἀπαράμιλλος εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις ἡμερολογίοις περιεχομένων. Εἶναι δὲ τὸ εὐθηνότατον πάντων, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν, ἐκτὸς τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ τὸν ὄγκον τοῦ βιβλίου, ἀποτελουμένου ἐκ πλέον τῶν ἐξακοσίων σελίδων, καὶ τὴν τυπογραφικὴν φιλοκαλίαν του καὶ τοῦ χάρτου τὴν καλὴν ποιότητα. Τιμᾶται δραχμῶν 5. Εὐρίσκεται δὲ παρὰ τῷ Ἐκδότῃ, ἐν ὁδῷ Ζήνωνος, ἀριθ. 13 καὶ τοῖς ἐν Ἀθῆναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις Βιβλιοπωλείαις.

ΤΡΕΙΣ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΣΑΔΗ

Ἡ εἰς τὸν προεδρικὸν θρόνον τῆς Γαλλίας ἀνάρρησις τοῦ Σαδῆ Καρνὸ κατέστη ἡμῖν γνῶριμον τὸ ὄνομα τοῦ ὁμωνύμου Πέρσου Ποιητοῦ, οὐτινος καὶ παραθέτομεν σήμερον ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Ρομπαγᾶν» τρεῖς μύθους, ἐν οἷς ἡ ἀνατολικὴ πρωτοτυπία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς καὶ τοῦ ὕψους τὴν ἀφέλειαν.

Ἡ ὁ δῶρον τοῦ χωρικοῦ ἀξίζει ἀκριβῶς.

Ἡμέραν τινὰ ἐπισκέπτεται τὸν Χόντζαν χωρικὸς κομίζων αὐτῷ λαγῶν καὶ τυγγάνει πλείστων φιλοφρονήσεων, ἐνῶ ὁ λαγῶς παρατίθεται κατὰ τὸ γεῦμα.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ὁ χωρικὸς παρουσιάζεται ἐκ νέου.

— Ποῖος εἶσαι;

— Ἐκεῖνος ποῦ σὰς ἔφερε τὸ λαγόν.

Νέα ὑποδοχή.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰσβάλλει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Χόντζα ὁμάς ἀνθρώπων ζητούντων φιλοξενίαν.

— Ποῖι εἶσθε;

— Εἴμεθα οἱ γείτονες τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σὰς ἔφερε τὸ λαγόν.

Ἐπειτα προσέρχεται ὁλόκληρος στρατιὰ.

— Ποῖοι εἶσθε, ἔρωτᾷ ὁ Χόντζας τὸν ἀρχηγόν.

— Εἴμεθα οἱ γείτονες τῶν γειτόνων τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σὰς ἔφερε τὸ λαγόν.

— Καλῶς ὠρίσατε.

Ὁ Χόντζας διέταξε νὰ προσφέρωσι εἰς ἕνα ἕκαστον κύπελλον πληῆρες καθαρῶ ὕδατος.

— Εἶνε βλάξ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ νέου τούτου ἐδέσματος.

— Τοῦτο, εἶπεν ὁ Χόντζας, εἶνε ἡ σάλτσα τῆς σάλτσας τοῦ λαγοῦ!!!

— !!!

Τὸ ἄλας.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν Νούσιρβαν ὁ δίκαιος ἐξῆλθεν εἰς θῆραν, ὁ μάγειρος αὐτοῦ, προκειμένου νὰ παρασκευάσῃ τὸ δεῖπνον, ἐστερεῖτο ἄλατος. Ὁ Σάχης διέταξε δοῦλόν τινα νὰ προμηθευθῇ ἄλας ἐκ τῆς πλησιοχώρου κώμης ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

— Δὲν πρέπει, εἶπε, νὰ ζημιώσῃς κανένα.

— Ἄλλ' ὀλίγο κόκκοι ἄλατος, παρατηροῦσιν αὐτῷ, εἶνε ἐλάχιστον πρᾶγμα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Νούσιρβαν· ὁ πρῶτος ὅμως καταπιεστής ἤρξατο μικρῶν ἀδικιών· ὁ μετ' αὐτὸν ἐλθὼν ἔπραξέ τι

πλέον, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἢ πλείσις ἐγένετο οἷα εἶνε σήμερον. «Ὅταν ὁ ἡγεμὼν λαμβάνῃ μῆλον ἐκ τοῦ κήπου ἐνδὸς ὑπηκόου, οὐ αὐλικὸι ἐκρίουσι παραχρῆμα τὸ δένδρον. Ὅταν ὁ Σάχης ἀρπάξῃ ἡμῖς ὄν, οἱ στρατιῶται ἀμέσως κατατομοῦσι καὶ σουβλίζουσι χιλιάδας ὀρνίθων.

Ψιττακὸς καὶ Κόραξ.

Ψιττακὸς καὶ Κόραξ ἐκλείσθησαν ὁμοῦ εἰς ἓν κλωβίον. Ὁ Ψιττακὸς ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συντροφίᾳ, ἀναφωνεῖ.

— Τί ἀσχημῖα! τί χονδροειδεῖς τρόποι! τί ἔλειναί κραυγαί! τί ἄθλια πιερά! Ἄς ἦτο δυνατὸν τὸ πτηνὸν αὐτὸ νὰ εὐρίσκετο τόσον μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ, ὅσον ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν δύσιν!

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κόραξ πλήττων τὰς πτέρυγας του ὀργίλως ἔλεγε.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἐγεννήθην ὑπὸ ἀπαίσιον ἀστερισμόν. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος! Ἄλλοτε ἐκαθήμην ἐπάνω εἰς τοῖχον μαζῆ μετ' ἄλλους κόρακας, σήμερον δὲ εἶμι καταδικασμένος νὰ συνδιατριβῶ μετ' οὗτοιο φλύαρον, ἡλίθιον καὶ φιλαυτὸν ὄν! Τί κακὸν ἔπραξα διὰ νὰ καταστῶ ἄξιος τοιαύτης δυστυχίας;

Ἐπιμύθιον.— Ὁ βίος τέρπει μόνον ὅταν εὐρισκώμεθα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁμοίων ἡμῖν.

IGNOTUS.

Καλλιτεχνικώτατα ἐξεδόθη τὸ Μ π ο υ λ μ π ο ὕ λ, βάλς ἀνατολικὸν διὰ κλειδοκύμβαλον, ἔργον δὲ τοῦ νεαροῦ ἐρασιτέχνου κ. Κ. Κατσιμπαλή, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων δεξάντος τὸν πρὸς τὴν μουσικὴν ἔρωτά του. Τὸ Μ π ο υ λ μ π ο ὕ λ εἶναι ἀντάξιον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ τουρκικοῦ ὅπερ σημαίνει Ἀ ἠ ὀ ὄ ν ι.

Σήμερον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού καὶ παρὰ τὰ καταστήματα τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου νέον Ζαχαροπλαστεῖον τῶν κυρίων Κωνσταντίνου Γιαννάκη καὶ Βασιλείου Γ' ἡγου. Καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γιαννάκη θὰ ἤρκει ἀντὶ πάσης συστάσεως ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου Ζαχαροπλαστείου, διότι αὐτὸς εἶναι εἷς τῶν πλέον διακεκριμένων καὶ πισημισμένων διὰ τὴν τέχνην του ζαχαροπλαστῶν, προτίθεται δὲ νὰ εἰσαγάγῃ νῦν εἰς τὸ κατάστημά του πᾶν εἶδος νεωτερισμοῦ, παρακολουθῶν τὰς ἐν Εὐρώπῃ προόδους αὐτῆς καὶ ἐπιφυλάττει ἡμῖν ποικίλας ἐκπλήξεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Ἐν τῇ παντοπωλείῳ τοῦ κ. Π. Θανοπούλου πωλεῖται γνήσιος ἶνος ΔΙΓΩΡΓΙΤΙΚΟΣ πρὸς 70 λεπτά ἢ ὀκτ.

ΕΝ Τῷ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙῳ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ὅδῳ Ἐρμού κάτωθεν τοῦ ζερεδοχειοῦ ἢ Βιέννη

Ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐκ Βορῶν διάφορα γνήσια εὐρωπαϊκὰ ποτὰ τοῦ περιφήμου ροστασίου Φερλαῖν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίως κονιάκ διαφόρων ποιότητων τιμώμενα ἀπὸ 3 ἕως 20 δραχμῶν ἕκαστη φιάλη, ΣΑΡΤΡΕΖ, ΒΑΝΙΛΛΙΑ, ΚΑΚΑΟ, ΚΕΡΑΣΟ καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ποτῶν πρὸς δὲ Γόμα ἀραβικὴ πρὸς 4 καὶ πρὸς 7 1/2 δραχ. ἕκαστη ὀκτ' καραμέλαι γνήσιαι ἐκ γόμας καὶ ἀλτέας καὶ ἄπαντα τὰ χρεώδη διὰ Ζαχαροπλαστας. Ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι κατασκευάζονται λουκούμια διαφόρων ποιότητων, Κομφέτα, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους γλυκίσματα· ὡσαύτως στολιζονται μετ' ἀπαρμύλλου τέχνης ὠραῖοι δίσκοι διὰ μνημόσυνα.

Ἡμερᾶς λέαν συγκαταχάτικαί.